

Висновки.

1. Завдання формування в студентів пріоритетів здорового способу життя та формування здоров'язбережувальної компетентності обґрунтоване як одне з важливих напрямків модернізації загальної хімічної освіти на підставі вивчення закономірностей і дослідження аналізу нормативних документів і можливостей інтеграції природничо-наукових дисциплін та валеологічних знань.
2. Досвід формування культури споживання речовин і матеріалів в процесі вивчення харчової хімії показав необхідність створення цілеспрямованої системи формування у студентів пріоритетів здорового способу життя.
3. Обґрунтовано та розроблено методику методичної системи формування у студентів пріоритетів здорового способу життя у вивченні харчової хімії та засоби її реалізації в навчальному процесі на основі використання інтеграційних можливостей курсу харчової хімії з відповідними дисциплінами.
4. Розроблено форми і засоби розвитку мотивації знань і діяльності, спрямовані на збереження здоров'я через залучення студентів до культури споживання речовин і матеріалів.
5. Педагогічний експеримент підтвердив ефективність розробленої методики формування у студентів здоров'язбережувальної компетентності. Цілісна і цілеспрямована методична система позитивно вплинула на ціннісне ставлення студентів до збереження власного здоров'я та здоров'я оточуючих, сприяла підвищенню інтересу до вивчення предмета «Харчова хімія».

Список використаних джерел

1. Болюбаш Я.Я. Організація навчального процесу у вищих закладах освіти: Навч. посібник для слухачів закладів підвищення кваліфікації системи вищої освіти. К.: ВВП «КОМПАС», 1997. – 64с.
4. Максимов О.С. Методика викладання хімії: Практикум: Навч. посіб. – К.:Вища школа, 2004. – 167с.: іл..

КООПЕРАТИВНЕ НАВЧАННЯ НА УРОКАХ ХІМІЇ

Насонова Я. В.

Полтавський національний педагогічний університет імені В. Г. Короленка

Сучасна педагогічна наука потребує розробки та впровадження дієвої моделі професійної підготовки вчителів природничих дисциплін, яка б відповідала актуальним викликам освітньої практики. Існуюча система характеризується недостатньою відповідністю сучасним соціальним та педагогічним вимогам, що обумовлює необхідність пошуку нових підходів до формування готовності педагога до творчої професійної діяльності, самореалізації та виконання соціального замовлення.

Підготовка вчителя до професійної діяльності, як складна наукова проблема, досліджується в різних галузях знань, зокрема у філософії, психології та педагогіці. Фундаментальні дослідження науковців відіграють ключову роль у її вирішенні. Питання педагогічної підготовки потребують подальшого вивчення та детального обґрунтування, оскільки окремі аспекти залишаються невизначеними.

Майбутній вчитель, як реалізатор державної політики у сфері розвитку і формування майбутнього покоління, потребує особливої уваги до своєї підготовки, оскільки на нього покладена значна відповідальність. Сучасна національна педагогічна освіта потребує постійного вдосконалення підготовки вчителів, оскільки саме їхній професіоналізм та якість роботи, які формуються в процесі навчання, визначають успішність формування і розвитку особистості молодого покоління. Ключовим аспектом цієї підготовки є здатність організовувати ефективну навчальну діяльність учнів, використовуючи прогресивні та інноваційні методи навчання.

Одним із перспективних підходів до вирішення освітніх завдань є кооперативне навчання, де основою є спільна мета та узгоджений план для всіх учасників. Цей метод не лише підвищує ефективність, але й сприяє активізації учнів, перетворюючи їх на суб'єктів навчання, що володіють самостійністю та прагненням до саморозвитку. Ця тема є актуальною, оскільки кооперативне навчання виступає потужним інструментом для підвищення успішності учнів, розв'язання виховних і розвивальних завдань. Вона сприяє швидкому залученню учнів до навчального процесу, формує самооцінку та саморегуляцію, розвиває адаптивність та позитивне ставлення до навчання. Як зазначав Ж. Феррі, групова робота розширює можливості для вільної, заснованої на інтересах учнів, діяльності. Енергія та працьовитість, що виникають у процесі спільної діяльності, а також обмін думками під час аналізу результатів, спонукають дітей до активності, розвитку та прагнення до якісної співпраці [2, с. 92].

Організація групової форми навчання висуває високі вимоги до вчителя, адже він керує навчально-пізнавальною діяльністю школярів. Для ефективного проведення таких уроків вчитель повинен не лише володіти глибокими знаннями з предмету, але й досконало знати методику визначення завдань для групової роботи, вміло координувати та забезпечувати продуктивність їхньої діяльності, виділяти ключові моменти, акцентувати увагу на головному в навчальному матеріалі, а також слідкувати за взаємодією учнів у різних групах.

Об'єктивно, компетентності майбутнього вчителя щодо організації групової навчальної діяльності учнів на уроках формуються через:

- Формування позитивного та зацікавленого ставлення до групової роботи.
- Ознайомлення з теоретичними та практичними аспектами групової навчальної діяльності.
- Набуття практичних навичок з організації та управління груповою діяльністю.
- Опанування методами поетапного впровадження групової роботи на уроках.
- Заохочення творчого підходу до організації групової діяльності під час навчання в університеті [1].

Для успішної організації групової діяльності, вчителю необхідно враховувати наступне: чітко визначені пізнавальні завдання, що носять проблемний характер та мотивують учнів до активного пошуку та творчого мислення. Під час роботи груп важливо уважно спостерігати за процесом навчання, надаючи підтримку тим, хто її потребує. Вчитель повинен попередньо інструктувати лідерів груп, а також стимулювати якісне виконання завдань, а не змагання у швидкості.

Підготовка майбутнього вчителя вимагає особливої організації як практичної, так і розумової діяльності. Специфіка підготовки до організації групової навчальної діяльності учнів полягає не лише в засвоєнні теоретичних знань про цю форму взаємодії, але й у

необхідності активного використання викладачами групових методів навчання безпосередньо в процесі підготовки у вищому навчальному закладі.

У контексті дослідження підготовки майбутніх вчителів природничих дисциплін до організації навчально-пізнавальної діяльності учнів, М. В. Овчинникова підкреслює необхідність застосування таких організаційних форм, які сприяють розвитку професійних навичок та самоусвідомленню студентів. До таких належать: проблемне навчання, використання варіативних підходів і сучасних методів, метод педагогічної рефлексії, залучення до педагогічної і дослідницької діяльності, організація професійного самопізнання, а також формування адекватної самооцінки та самоконтролю [3].

Узагальнення наукових джерел показує, що підготовка майбутніх вчителів природничих дисциплін до організації групової навчальної діяльності учнів є комплексним педагогічним процесом взаємодії викладача та студента. Викладач керує та організовує групову роботу студентів, а студент активно вчиться та самостійно організовує групову діяльність. Кінцевою метою цього процесу є гарантоване формування готовності майбутнього вчителя до організації цієї форми навчальної взаємодії, що забезпечується засвоєнням необхідних знань, вмінь, навичок та досвіду.

Вивчення особливостей підготовки вчителів до організації групової навчальної діяльності учнів виявило важливість педагогічних дисциплін, таких як «Педагогіка», «Основи педагогіки», «Дидактика» та «Теорія та методика виховної роботи». Доповнення змісту цих курсів знаннями, вміннями та досвідом з організації групової діяльності дозволяє не лише поглибити їх, а й зробити знання більш актуальними, мобільними та гнучкими для студентів, особливо якщо застосовувати групові методи навчання.

Сучасна система педагогічної освіти активно використовує групові форми освітньої взаємодії, оскільки вони відіграють важливу роль у розвитку готовності майбутніх вчителів до організації групової діяльності учнів. Зокрема, групова робота сприяє формуванню як теоретичних знань (пізнавальний компонент), так і професійних умінь та навичок (навчально-професійний компонент), що ґрунтуються на знаннях і практичному досвіді. Розвиток цих двох компонентів є ключовим завданням для викладачів педагогічних дисциплін.

Список використаних джерел

1. Галузінська М.І. Теорія і практика підготовки майбутніх учителів до впровадження креативних технологій навчання. Монографія. М.І.Галузінська М.І. Умань: «Візаві», 2020. 196
2. Освітні технології : навч.-метод. посіб. / О. М. Пехота, А. З. Кікиєнко, О. М. Любарська та ін. / за заг. ред. О. М. Пехоти. К. : А.С.К., 2001. 256 с.
3. Ярошенко О. Г. Проблеми групової навчальної діяльності школярів: дидактико-методичний аспект/О. Г. Ярошенко. К. : СТАНІЦА, 1999. –245 с.